

ганъ лежеше на страна, до него сандъкъ безъ капакъ, въ него се подаваше червенъ поясъ и нѣкакви висулки; на гвоздей окаченъ висѣше жилавъ камшикъ на звѣроукротителя и чифтъ пантофи съ върви.

Мина мълчеше.

— Колко звѣра имате? я запихъ отново.

Двѣ моймуни — „Кокенъ“ и „Риголо“, хиена „Фатма“, чакалъ „Зефиръ“ . . . а сетнѣ „Мистигри“.

Когато тя произнесе послѣдното име, прочитъ ѝ силно свѣтнаха.

— Какъвъ е този „Мистигри“? — попитахъ азъ; и тя съ гордостъ отвърна:

— Лъвъ!

— Друго още нѣмате ли?

— О, имаме още смокъ . . . голѣма змия боа . . .

Тя е тука въ колата, лежи въ сандъка, напълненъ съ памукъ. Нея не изпратихме по желѣзницата, а я возимъ тука съ насъ.

— Защо?

— Да ѝ е топло.

— Ти обичашъ ли боата?

— Не!

— Кой отъ звѣроветъ най-много обичашъ?

— Мистигри. Наричамъ го Мисти.

— А той познава ли те?

— Разбира се.

— Ами ти влизахъ ли въ кафеза при него?

— Да, влизамъ, заедно съ татко; затова хората даватъ много пари.

Азъ жално го изгледахъ. 10 годишно! Безъ майка! Мѣсто дома — звѣрска кола съ гнусенъ юрганъ; за другарка — дивъ звѣръ; главна цѣль на живота — да събира за баща си пари. Съ на-